

ע"פ 53015/07 - נדים אנגאץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 14-07-53015 אנגאץ(עוצר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' נשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט רענן בן-יוסף
המעורער: נדים אנגאץ (עוצר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה:

פסק דין

המעורער הורשע בביבמ"ש קמא לאחר שמיית ראיות בעבירה של התפרצויות לדירת מגורים. ההתפרצויות בוצעה בתאריך 24.2.14, המעורר פתח חלון של אחד החדרים ונכנס דרכו לתוכן הדירה. מתוך הדירה גנב המעורר תיק שחור וכו' רכוש רב. תיק זה נטל והוביל אל מחוץ לדירה.

על-פי האמור בכתב האישום, המעורר הטמין את התקיק בתוך חצר של בית אחר כאשר על התקיק הייתה מונחת קורת עץ או דלת עץ ובינו לבין הדלת הייתה מונחת שקייה.

AINENO רואים לפרט את העובדות המדוייקות שהוליכו את המשטרה למקום הימצא התקיק, די לנו אם נאמר כי לאחר מאיץ ומכיון שגם מכשיר הטלפון הניד של המתלוון הושאר בתיק,علاה בידי המתלוון בלבד עם המשטרה לאיתר את מקום הימצא התקיק, או אז המתין שוטר במקום עד להגעתו של אי מי שירצה לקחת את התקיק.

אין מחלוקת כי מי שהופיע בסופו של דבר לאחר כ- 20 שעות מזמן הפריצה הוא המעורר שבפנינו. המעורר היה אתلوح העז שמאחורי הוטמן התקיק, היה גם את השקייה הייתה במקום, נטל את התקיק והחל להתרחק. השוטר שהמתין במקום רדף אחרי המעורר והצליח לתפוס אותו כאשר בידו התקיק.

המעורער סיפק למשעו שני הסברים: הסבר אחד סופק בזמן חקירות המשטרה, ההסבר השני סופק בזמן העדות בביבמ"ש. גרסתו במשטרה הייתה כי הוא נקלע למקום באקראי, הוא רצה לעשות את צרכיו ואז ראה את התקיק. הגרסה הנוספת הייתה שונה לחלוון ולפיה, פלוני מזרחה ירושלים התקשר אליו, אמר לו מוכן התקיק וביקש כי יביא את התקיק אליו. הוא אומנם חשב שמדובר בתיק המכיל דברים לא כשרים, עדין עמד לבצע את המשימה ואז נתפס.

ביבמ"ש קמא (כב' השופט ע' דוריאן) הרשיע את המעורר לאחר שקבע, כי שתי הגרסאות שתיהן מהוות שקר מוחלט. אליבא דביבמ"ש קמא: "הנאשם מנע בו פיו את האפשרות להתיחס ברכיניות לגרסתו الأخيرة כשלא היה מוכן לנדבר ולו פרט אחד בר בדיקה מריבוי הפרטים שמסר". בимв"ש קמא קבע על-כן כי הגרסה מופרכת לחלוון ואין יכולת

לעומוד בפנוי כוחה של החזקה הרכופה שבוססה היטב בריאותו הרכופה. החזקה הרכופה נשענת על כך שהמערער הגיע למקום התקיך ונטל אותו לידי כ- 20 שנות כאמור לאחר הפריצה לדירה והגניבה.

לאחר שהורשע המערער, הטיל עליו בימ"ש קמא 20 חודשים מאסר בפועל בגין העבירות נשוא התקיך הנוכחי. נגד המערער היו תלויים ועוודדים שני מאסרים על תנאי, האחד בן 3 חודשים והשני בן 12 חודשים. בהמ"ש הפעיל אותם בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בתיק הנוכחי, כך ששה"כ על המערער לרצות 32 חודשים.

הערעור שבפנינו נסוב הן על הרכעת הדין והן על גזר-דין.

באשר להרכעת הדין - טענו המרכזית ושמה הייחידה של הסגנון הינה, כי לא היה מקום להפעיל את ההלכת החזקה הרכופה במקרה זה. כאשר בימ"ש קמא בוחן את ישומה של הלכה זו, הוא איננו-Amoor לשאול עצמו האם הנאשם שבפנינואמין, אלא האם יש היתכנות בגרסה. אם יש היתכנות בגרסה ואפילו לא ניתן בהמ"ש אמון בנאשם שבפנינו, אין מקום לשימוש בהלכת החזקה הרכופה.

באשר לעונשה - הטענה היא כי בימ"ש קמא החמיר עם המשיב יתר על המידה. הסגנון שם את הדגש על כך שהמערער עזר בעבר לרשותם בישראל וכיום הוא למעשה נושא במצב שאין לו מדינה. ב"כ המערער הפנה אותנו לפסקי-דין שניינו נגד המערער ועסוקו בסוגיה זו. אם המערער לא יגנוב לצורכי פרנסתו, לא יוכל לכלכל את עצמו ולמעשה המציגות שהוא שב ומבצע עבירות רכוש נכפתה עליו מכח מעמדו הבלתי אפשרי בנסיבות הזמן הנוכחיות.

לא מצאנו ממש בערעור, לא באשר להרכעת הדין ולא באשר לגזר-הדין.

לענין הרכעת הדין - אין ספק שפרק הזמן שמדובר בו, 20 שנות בין מועד הפריצה לבין מיציאת התקיך על-ידי המערער שבפנינו, עונה אכן על הקритירוניים של חזקה הרכופה והוא פרק זמן מינימלי שיוצר חזקה זו. מעבר לכך ומה שחוسب בעינו לא פחות, זה הפרטים הייצקיים תוכן בחזקה הרכופה במקרה שבפנינו. לא סתם ידע המערער היכן למצוא את התקיך, אלא בדיק מקסימלי. אף אחד משתי הגרסאות שהמציא, לא גרסת עשיית הזרים ואף לא גרסת המזמין מירושלים, לא הייתה מאפשרת ידיעה מדויקת כל-כך של מקום הימצאות התקיך.

ומעבר לכך, גם אם אנו יוצאים מנקודת הנחה לה טען הסגנון, שלא אמינותו הנאשם חסובה אלא היתכנות גרסתו, איננו יודעים לאיזה גרסה להתייחס לענין היתכנות. עצם העובדה שניינו שתי גרסאות שונות כל-כך זו מזו, מצביעה על כך כי אין כל היתכנות, זאת גם מבלי להתייחס להນמקתו של בימ"ש קמא אשר ציין כי המערער לא סיפק כל פרטים ביחס לגרסה שעלה הוא עומד כiom, דהיינו הגרסה כי הבאת התקיך הוזמנה על-ידי פלוני מירושלים.

בשורזה התחתונה, הגרסה אינה אמונה, אין היתכנות ממשן שאון גרסה שאותה ניתן לבדוק באמת מידה זו, שעלה-כן נכון בימ"ש קמא כאשר הרשיע את המערער.

לא מצאנו ממש גם בטענתו של הסגגור בענין היעדרם של ראיות פורנזיות. העדרן של אלה איננו מצביע לא לכיוון שהמדינה טוענת לו ואף לא לכיוון חפותו של המערער. זהו נתון ניטרלי מבחינתנו. המערער הגיע למקום אחריו 20 שעות. אם הייתה ראייה פורנזית כלשהי, הדעת נ릇נת כי היה בידו מספיק זמן להיפטר ממנה.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור על ההרשעה.

באשר לזר-הדין, גם כאן לא רأינו מקום להתערבותנו. העונש שהטיל בימ"ש קמא בגין התיק הנוכחי הוא עונש ראי, עולה בקנה אחד עם המתחם המקבול לעבירות אלה ועם הנسبות הפרטניות של העבירות שמדובר בהן.

באשר להפעלת המאסרים על תנאי, כזכור, הפעיל בימ"ש את המאסרים על תנאי בחופף זה לזה ובכך נתן ביטוי לנسبות הייחודיות של המערער שבפניו ולכך שהוא עזר בעבר לרשות ישראל.

מה נעשה לו, לערער, אם הוא שב ומבצע עבירות כל אימת שהוא משוחרר מן המאסר? מהן הנسبות הייחודיות שלו אין יכולות להיות תעודת חסינות כנגד ענישה כאשר הוא שב ומבצע אותן.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור כולו.

ניתן והודיע היום כ"ז תשרי תשע"ה, 20/10/2014 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף

ג'ורג קרא, ס"ג

**דבורה ברלינר, נשיאת
אב"צ**